

MARIA – KUNSAVANTINO KAJ PERANTINO DE ĈIUJ GRACOJ

La Virgulino Maria - Nia Espero estas la plej ĉefa ĉiela protektantino de IKUE frunte al la protektantoj sankta Pio la Deko, sankta Maksimiliano Maria Kolbe kaj beata Tito Brandsma. Ni nun dediĉu iom da meditado pri nia ĉiela patronino - la Virgulino Maria - Nia espero.

Perfektecio de la homo estas en tio, kiel li identiĝas kun sia bildo en Dio. Maria ekde sia koncipio nemakulita estas perfekte pura, sankta kaj al Dio en la plej alta mezuro simila, tiel kiel tion Dio ekde la eterneco deziris, kiam li kreis la homon. Kaj ĝuste kiel la plej perfekta kaj la plej pura kreitulo – la homo al Dio la plej simila – povis Ŝi laŭ Dia plano kaj elekto fari al la Dia homeco de la eterna Vorto la plej perfektan kaj la plej kompletan servon, kiun la homo kapablis al Dio doni.

Konsidere al malĝoja realeco, ke la homa gento ofendis sian Kreinton, la bonvolema Dio decidis, ke por ĝia savo Li sendos kaj oferos sian propran Filon. En Li poste al ni Dio videbliĝis kiel enkorpiĝinta Vorto kaj revelaciis al ni en Li sian „bildon“, laŭ kiu ni estas kreitaj, en tute nova simileco. Li revelaciis sin al ni kiel Dio, kiu ne nur fariĝis la homo, sed Li tia iĝis antaŭ ĉio tial, por ke Li kiel la plej pura, la plej senkulpa kaj la plej sankta prenu sur sin kulpojn de ĉiuj, por suferi kaj morti por la pekoj de la mondo. Kaj ĝuste al tiu „nova vizaĝo“ de Dio kiel senkulpa kaj senmakulita ofero povis el ĉiuj homoj plej multe proksimiĝi kaj plej perfekte alsimiliĝi nur Senmakulita, la plej sankta filino de Dio la Patro.

Kvankam Ŝi venis sur la mondon kiel perfekte pura, sankta kaj nemakulita kaj eĉ ne por momento Ŝi estis submetita al la peko, Ŝi tute ne estis evitata de tiu sorto, kiu la homon trafas pro lia peko. Ŝi libervole surmetis kaj en plena submetiĝo al la Dia volo ne nur ĉiun surteran suferadon de „elpelitaj infanoj de Eva“, sed Ŝi akceptis ankaŭ la plej profundan personan kaj intiman partoprenon

en la suferado kaj la pasiono de sia Filo. Nur Ŝi el ĉiuj disĉiploj de Jesuo plej konsekvence kaj plej perfekte surprenis lian krucon kaj sekvis Lin. Pri ŝia spirita martireco ni havas nesufiĉan imagon. Ju pli estas Maria pli perfekta, pli senkulpa kaj tenera, ju pli Ŝi estas amanta kaj malfermita por la amo, ju pli maljuste estas, ke suferu tiu, kiu estas nemakulita, des pli Ŝi estas sentema kaj perceptema ol kiu ajn el la homoj rilate al ĉiu maljustaĵo, rilate al ĉiu nemeritita doloro. Ŝia kunelaĉeta suferado estas des pli granda kaj pli valorega, ĉar ĝi estas suferado perfekte kaŝita, suferado konstante denove kaj denove kun la amo akceptata. Ŝia deklaro – „Fariĝu al mi laŭ via parolo“ restis dum la tuta ŝia vivo la plej ripetata senĉesa preĝo.

La fakto, ke Ŝin la Dia Filo prenas kun si al Kalvario, plej konvinke dokumentas, ke Ŝi estas en tiu sia perfekta similiĝo al sia Filo nedisigebla, ke Ŝi estas nedisigeble kuniĝinta kun la tuta lia vojo el la sino de la Patro ĝis lia reveno en la gloron de la Patro. Dia Filo Ŝin konstante volas havi ĉe sia flanko, ĉar tiel kiel Li akceptis pere de Ŝi sian homecon, necesan por lia surtera pilgrimo kaj perfekta ofero al la Patro, tiel ankaŭ pere de Ŝi Li transdonadas al sia homa gento ĉiujn fruktojn de la elaĉeto, do ĉiujn gracojn. Li estigis kaj donacis al ni Eŭkaristion kiel videblan fonton de ĉiuj gracoj kaj Maria-n elektis, ke Ŝi estu kvazaŭ savtubaro, pere de kiu al ni tiuj ĉi gracoj alvenas. Maltrankviliĝi, ke Maria povus esti obstaklo aŭ haltilo por la fluo de la gracoj, je kiuj Ŝi tiel treege kaj aktive partumis, kiujn Ŝi laŭvorte kunsuferis, estas pli ol malpravigita.

Ofte ni aŭdas eldiraĵon – „La Spirito blovas, kien ajn Li volas“, sed iuj tiun ĉi eldiraĵon de la apostolo komprenas iom oportunisme. La Spirito certe blovas, kien ajn Li volas, sed tio ne signifas, ke ni povas neglekti, kien Li blovas, kaj simple ni lasu nin apogi nur je espero, ke Li nin trovos,

kiam ni tion ekdeziros. Se foje la Spirito ekblovas, ni devas postsekvi lian spiron. Ke Li plejofte blovas tute aliel, ol ni tion imagas, tion Li montris al ni je sia elektita Fianĉino, kiam Li Ŝin eldonis al danĝero en rolo de needzîginta patrino, kiam Li lasis Ŝin troviĝi senpere antaŭ la akuŝo nur ĉe fermitaj pordoj de domoj en Betlehemo kaj sendis ŝin akuŝi en la stalo. Li elpelis Ŝin en la fremdlandon kaj poste Ŝin loĝigis en malŝatata Abdero (Nazareto). Li ne evitigis Ŝin de multaj elreviĝoj kaj malagrablaj, nekompreneblaj kaj malfacilaj surprizoj kaj finfine Ŝin venigis al Kalvario, por ke Ŝi estu per sia la plej perceptema kaj sentema koro ĉeestanta la plej teruregan spektaklon. La Plejsankta suferis kun la Plejsanktulo, por ke Ŝi certigu la gracojn por la plej grandaj pekuloj. Multaj patrinoj en la mondo suferis kaj suferas, sed neniu patrino estas kapabla elteni tian suferadon, al kiu estis eksponita kaj kiun libervole akceptis Maria, ĉar neniu estas tiel pura, tiel amanta kaj tiel per la doloro vundebla.

Tiun ĉi kunulinon en la suferado de Jesuo, tiun lian Kunsavantinon, vojon de la Sankta Spirito, ni povas nek ellasi nek eviti. Ekster Ŝi ni ŝian Filon kaj Savinton ne trovos. Ŝi neniel malgravigas savperadon de Jesuo, male, pere de Ŝi tiu ĉi lia savperado plej multe elstaras: Ja Ŝi donis al ni el la volo de la Patro Tiun, kiu estas pli ol Peranto de la graco kaj pardono. Ŝi donis al ni Tiun, kiu mem estas la Graco kaj Pardono. Dum paso de la historio aperis diversaj herezaj fluoj, kiuj malfortigadis honoradon de Jesuo Kristo, kaj Jesuo plurfoje mem je tio reagis dum siaj aperoj al elektitaj animoj. Sed neniam okazis, ke Li plendis pri tio, ke Li sin sentas malriĉigita fare de la honorantoj de sia Patrino. Male. Konkrete ĉe granda mistikulino servantino de Dio Conchita Armida li mem rolas kiel granda honoranto de sia Patrino, Li klarigas ŝian kunsavan parton en la savverko kaj malkaŝas ĝis nun tute kaŝitajn sekretojn pri ŝia neeldirebla suferado en la soleco kaj nokto de la kredo, kiujn ŝi travivadis ekde lia

ĉieleniro ĝis sia morto.

Ke la postkoncilia periodo ne fariĝis periodo de la spirita disfloro, sendiskute koheras kun tio, ke ĝin markis regreso de la mariana honorado. En la mem Koncilio ne mankis tiuj, kiuj klopodis malfortigi marianan akcenton kaj vidis en tio eliron renkonten al la disiĝintaj komunumoj. Ĉu tia singardemo povas vere servi al la pliproksimiĝo? Ĉu ne estas tio simila situacio, kvazaŭ ni volus iun, kiu suferas pro anoreksio, kuraci per tio, ke ni atentos neprovoki lin per mencio pri la manĝo? Pri kio ni estas atestantoj en la lastaj jardekoj? Plej multe malgrandiĝis honorado de la Dia Filo kaj la Eŭkaristio ĝuste tie, kie plej multe malgrandiĝis honorado de lia Patrino. Tie, kie la kredantoj perdis el vidangulo la plej majestatan Virinon, tie sekve komencis la virinoj sin senti forpuŝitaj kaj tie disvastiĝis fanatika feminismo.

En la vizioj de Don Bosco pri du savkolonoj meze de la ondanta maro videbligas tute klare, en kio estas nia certeco kaj la savo: en Eŭkaristio kaj en Maria. Ŝturmojn kaj atakojn, kiujn tiam la sanktulo el Torino vidis, oni ne povas redukti nur je malfermitaj atakoj kontraŭ la Eklezio, sed estas tio ĉiuj formoj de la disvastigado de la diabla regado. Eŭropo tial sin malproksimigas ne nur per proklamoj, sed antaŭ ĉio per vivpraktikado for de la kristanaj radikoj, ĉar multaj kristanoj jam antaŭ jarcentoj sin dekreĉis de la apogkolonoj, de sia savo. Tiu aŭdaco trovis sian komencon en reformacio. Tragedio de la okcidenta skismo ne baziĝas nur en la rompo de la unueco mem aŭ en la teologiaj diferencoj. Intereso de la Malamiko, kiu simiiĝas ankaŭ en tio, ke eĉ li volas blovi, kien ajn li volas, estis ĉiam senigi Diajn infanojn je Dia limfo de la graco, haltigi, literprecize ŝtopi ĝian alkondukon. Kiam al ni foje Dio montris, kiaj estas la fontoj kaj vojoj, per kiuj Li al ni volas disponigi siajn gracojn, ni ne povas elpensadi, ĉu ni ilin akceptos, aŭ ne. Ja tute ne estas indiferece, ke jam dum kelkaj jarcentoj por pli ol duono

de Eŭropo kaj Ameriko estas celebrata aŭ necelebrata la sankta meso, ke pli ol duono de Eŭropo kaj Ameriko al la Patrino de la Savinto kaj Perantino de ĉiuj gracoj turnas sin fronte aŭ dorse.

El multaj motivoj ni memorigu al ni almenaŭ du, kial tre urĝe ni bezonas konstante ĉielan Patrino: „Se vi ne estos kiel infanoj, certe vi ne eniros Dian regnon.“ Estas nur unu sekura vojo, kiel esti fakte malgrandulo: malgranda estas tiu, kiu restadas ĉe sia patrino. La hodiaŭa kulturo kondukas patrinojn al tio, ke ili senigu sin de la malgranduloj, kaj la infanojn, ke ili liberigu sin de siaj patrinoj, por plej baldaŭ sendependiĝi el ilia influo kaj plej rapide sin kapabligi por

la pekoj de la matureco. Kiu alia ol Maria, Patrino de la Vivo, nin plej efike protektos kontraŭ infekto de tiu ĉi mortiganta kontraŭpatrineca kulturo? Kun tio koheras ankaŭ la dua kaŭzo: Minacas nin iu „kolektivigado“ de la pieco, el kiu malaperas senpera persona rilato al Dio. Neniu havas pli aŭtentikan, vere personecan kaj konfidan rilaton al la Triunua Dio ol Filino de Dio la Patro, Patrino de Dio la Filo kaj Fianĉino de la Sankta Spirito. Kiun gvidas Maria, tiun Ŝi plej bone instruas al la konfida persona rilato al Dio la Patro, Filo kaj la Sankta Spirito. Ni neniam forgesu ĉiujn momentojn de la surtera vivo travivi kun Maria – nia Espero. ■

Laŭ semajngazeto Světlo (Lumo) n-ro 49/2006